на българитѣ има да заблѣримъ
това само че византийскитѣ ис-
торически източници показватъ
старитѣ българи като народъ от-
личенъ отъ славенитѣ. И идоти-
ситѣ отъ VIII столѣтие ясно
се отличаватъ българитѣ отъ-
дни отъ славенитѣ. И въ Житие-
то на св. Димитрия Солунски из-
рично е казано че между съвѣтницитѣ
на българский князь имало мѣ-
жъ както знаящи по гръцки, бълга-
рски и славенски. Руссиитѣ лѣто-
писецъ Несторъ и той исповѣдя бъл-
гаритѣ счетъ славенитѣ но ги туря
въ редъ съ хазаритѣ, мадяритѣ
и обритѣ т.е. аваритѣ.

Баснословното произхождение на
българитѣ споредъ арабскитѣ изво-
ри е такова:

Тюркъ или Турко[1], прадѣдъ
на турцитѣ, синъ Яфетовъ, като
се свадилъ съ братя си Газа, изгонилъ
го отъ бащината си земя. Газъ се
съединилъ съ братя си Колмара
и тѣ се заселили при бѣ-
реговетѣ на рѣката Ра (Волга) дѣто
Газъ или споредъ други Колмаръ
родилъ сина на име Българъ, който
съградилъ градъ по името си. Отъ
него и потомцитѣ му се нарекли
българи. — Въ растичѣтъ на царе-
вѣтѣ наслѣдници Туркови стоятъ
се двама владѣтели съ името

1) Повечѣтѣ историци заключаватъ
че Турко или Тюркъ е сѣщий Тар-
гитъ за когото Геродотъ казва че
скититѣ въ вѣрвели произхожде-
нието си до него.